

ντο ν' ἀναχωρήσουν ἀμέσως. Αὐτὴ ἡτο
ἡ γνώμη τοῦ Ἰωάννου Νικολέφ, τὴν
ὅποικην ὄμως εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ
συμμερισθούν καὶ οἱ φίλοι του. Ὁ Γοσ-
τοδίν, καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐφαίνοντο ὡς
καθηλωμένοι εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ μάλι-
στα ἐλκύουσι πρὸς τὸ ἀμφιθέατρον ὡς
ὑπὲρ μαγνητού. Παρῆλθον εἴκοσι λεπτά
τῆς δρασ. Οἱ φοιτηταὶ περιεπάτουν σι-
απηλοῖ. Ἐπλησίζαν τὰ παράθυρα τῆς
αίθουσῆς, τὰ βλέποντα πρὸς τὴν αὐλήν.
Τι ἥθελαν λοιπόν;... Ν' ἀκούσουν τὰς
ζωγράς συνομιλίας, αἱ ὅποιαι ἀντήκουν
ἔσωθεν, καὶ ν' ἀπαγήσουν ἐὰν τυχὸν
ἔφθανεν εἰς τὰ ὄτα τῶν καρυίδων φράσις
προσβλητική;

Πραγματικῶς, οἱ ἑορτασταὶ δὲν εἶχαν
ἀνάγκην νὰ πειριένουν τὰ «έπιδόρπια»,
διὰ ν' ἀρχίσουν τὰ ὄτα καὶ τὰς προ-
πόσεις. Αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀνθεμάνθησαν
εὐθὺς μὲ τὰ πρῶτα ποτήρια. Ἀπὸ τὰ
παράθυρα εἶχαν ιδῆ τὸν Ἰωάννην Νι-
κολέφ καὶ τοὺς ἄλλους ἔκει ἔξω, ἀρ-
χετὰ πληγοῖς ώστε ν' ἀκούσουν. Κ' ἐκ
τούτου ἥθελαν εἰς τὰ «προσωπικά».

Ο Ἰωάννης κατέβαλεν ὑστάτην προ-
πόσειαν.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

Μόλις ἐτελείωσε ἡ φασαρία τῆς ὑπόδοχῆς καὶ τῶν συστάσεων, ἡ Λιλίκα,
ποῦ ἦξερε τὰ καθήκοντά της, εἶπε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν καιρὸν ἄλλα νὰ
μποῦν ἀμέσως στὸ χορό.

Ἡ μεγαλύτερη μαμμὰ ἐκάθησε στὸ πιάνο καὶ ἀρχίσε νὰ παῖξῃ μιὰ πόλκα,
— τὸ μόνο δὰ κομμάτι ποῦ ἤξευρε Καὶ οἱ ἄλλες μαμμάδες ἐπῆραν τὰ παι-
δάκια τῶν καὶ ἀρχίσαν νὰ χορεύουν πόλκα — τὸ μόνο δὰ χορὸ ποῦ
ἤξευραν, καὶ αὐτὸν ὅχι στὴν ἐντέλεια...

Σὲ λίγο βαρεθήκαν τὴν πόλκα καὶ ἀπεφά-
σιαν νὰ χορέψουν τὸν Μπάρμπα τὸ Βασιλῆ.

Ἐκαμαν λοιπὸν μιάν ἀλισίδα, μισὴ ἀπὸ μαμ-
μάδες καὶ μισὴ ἀπὸ κούκλες, καὶ ἀρχίσαν νὰ
χοροπηδοῦν, νὰ γυρί-
ζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν:

Ἐλάτε νὰ χορέψουμε
Τὸ Μπάρμπα τὸ Βασιλῆ
Ποῦ ἔφαγε γυρού· κι' ἐλήσ
Καὶ πρίστηκε ἡ κοιλιά του
Κ' ἕγινκε τρασόλι,
Γιὰ νὰ καθήσουμε οὖλοι!

Κ' ἔκει ποῦ ἔγυρι-
ζαν, καθὼς ἔλεγαν τὸν
τελευταῖο στίχο, ἐπεφταν
κάτω στὸ χαλὶ ὅλες, κ'
ἐγελοῦσαν, κ' ἔξεφρόνι-
ζαν, καὶ μὴν τὰ ρωτάτε!

Ο Μπάρμπα-Βασίλης εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία, κ' ἔχορεύμηκε πολλές-
πολλές φορές. Οἱ καϊμένες οἱ κουκλίτεσσες ἥθελαν νὰ τραγουδήσουν καὶ αὐτές,
ἄλλα ἔπρεπε νὰ τοὺς κάμουν ἐνα τραγούδι ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλες λέξεις παρά
αμμά καὶ μπαμπά. Γιατὶ αὐτές μονάχα μποροῦσαν νὰ προφέρουν.

(Ἐπεται συγχέισια)

— Πᾶμε! εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους.
— "Οχι! ἀπεκρίθη ὁ Γοστοδίν.
— "Οχι! ἀπεκρίθησαν οἱ ἄλλοι.
— Δὲν θέλετε οὐτε νὰ μ' ἀκούσετε
οὔτε νὰ μὲς ἀκολουθήσετε;...

— Θέλομεν γ' ἀκούσωμεν τί θὰ τολ-
μήσουν νὰ τοῦν οἱ μεθυσμένοι αὐτοὶ
Γερμανοὶ καὶ, ἐὰν δὲν μᾶς ἀρέσῃ, ἐσύ,
Γιάννη, θὰ μᾶς ἀκολουθήσεις.

— "Ελα, Γοστοδίν, εἶπεν ὁ Ἰωάν-
νης, τὸ θέλω.

— Περίμενε, ἀπεκρίθη ὁ Γοστοδίν,
καὶ μετ' ὅλιγον δὲν θὰ τὸ θέληση πλέον!..

Ἐντὸς τῆς αἰθουσῆς ὁ θύρυσος ηὔ-
αγεν ὀλόνεν. Φωναὶ ζωγρῶν διμιλιῶν,
κρότοι ποτηρίων συγχρουμένων, ζητω-
κραυγαὶ καὶ «χόχ! χόχ!» διάτορα.

Ἐπειτα ἀντήκησεν ἐν τοῖς ψαλλόμε-
νον τὸ λατινικὸν φοιτητικὸν ἄσμα, τὸ
περίφημον, ἐν χρήσει εἰς ὅλα τὰ γερ-
μανικὰ Πανεπιστήμια:

Gaudemus igitur
Juvenes dum sumus!
Post jucundam juventutem
Post molestam senectutem
Nos habebit humus!

(Ἐπεται συγχέισια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

— Μὰ καὶ ὁ λύκος κάτι αἰσθάνεται.
— Ο λύκος ὅλα τὰ φοβάται. Ἀκούει
τὸ σκυλί! ποῦ γαυγίζει καὶ τρομάζει.

Ο Κολοδὸς δύως ἐγαύγιζε τώρα μὲ
δῆλην του τὴν δύναμιν, ὡς νὰ ἔλεγε:
«Ἐδώ εἴμαστε! Τρέξτε γρήγορα! Βοή-
θειά!» Ο δὲ λύκος ἔκαμψε σὴν τρελλός.

— Όρμοσε κατὰ τοῦ δένδρου μὲ σηκωμέ-
νες τρίχες, ἀνοιγε τὸ στόμα του, ἔδειχγε
τὰ δόντια του. Πολλές φορές ἔκαμψε νὰ
φύγῃ πρὸς τοὺς θάμνους, ἀλλὰ πάν-
το γε τὸ δένδρον μὲ τὴν λέιαν του, ἡ μή-
πας ὁ φόδος τὸν ἐμπόδιζε νὰ φύγῃ;

— Σαμσόνικα, ἀκοῦς;
— Ναί, ἀλήθεια!... ἀπεκρίθη τώρα
ο μικρός, περιχαρής.

Μακρύθεν ήκουνούτο τριγμοὶ ἔηρῶν
κλάδων θραυσμένων. Ἀντήχησε καὶ μία
φωνὴ ἡ ὅποια ἀμέσως
ἔσθυσεν... «Ἀλλὰ μετ'
ὅλιγον ὁ θύρυσος ἔγινε
δυνατώτερος, ἥκουνούτο
συναγαγένεται τὸ σπίτι του,
τὴν μητέρα του... Καὶ ἡ μητέρα του
βέβαια τὸν ἐσυλλογίζετο... ἤξευρεν δύως
ποὺ εὑρίσκεται; Δὲν εἶχε πατρόθωση
γὰ τῆς στεληροῦτε νὰ γράμμα, διότι εἰς
τὸ χωρισμάδικο ἔκεινο δὲν ὑπῆρχε ταχυ-
δρομεῖον.

— Δὲν μᾶς χρειάζονται ταχυδρομεῖα,
ἔλεγεν ὁ Πάρφιν. «Ολοὶ οἱ δικοὶ μας
βρίσκονται ἐδῶ» σὲ ποιὺν θὰ ἔγραφεμε;
— Ο Σαμσόνικας ἔκλαιε τώρα μὲ πύ-
ρινα δάκρυα κ' ἐσκούπικε τὰ μάτια του
μὲ τὸ μανίκι του. Ο Σάσας μὲ πολὺν
κόπον συνεχρατεῖτο, ἐπειδὴ ἐννοοῦσεν
ὅτι τὰ κλάδωματα δὲν θὰ τὸν ὡρελούσαν
εἰς τίποτε. Η ράχη του τὸν ἐπογοῦσε,
τὰ πόδια του ἡσαν μουδιασμένα. Ἡθελε
γάλλαξεν ὁ θέσιν, ἀλλὰ ἐφοβεῖτο μήπως
πέσῃ.

— Κύττα, κύττα τὸ
λύκο!...

— Ο κουμπαρόλης ἐ-
παράδεργε σαστισμέ-
νος, ἔξαλλος. Ἐπὶ τέ-
λους ἔλαρωσεν ἔκει εἰς
τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου.

— Οσον ἀθλία καὶ ἄν
ἡτο ἡ ζωή του, ὁ κακόμοιρος δὲν ἥθελε
νὰ τὴν χάσῃ.

— Ε! ε! ε! ἐδῶ εἴμαστε! ἐφώναξεν ὁ
Σαμσόνικας.

Τὸ δάσος ἀντήκησε τώρα ὀλόκληρον.
Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι αὐτὰ τὰ δένδρα
εἰχαν φωνήν. Ο Κολοδὸς ἐγαύγιζεν, ὁ
Σαμσόνικας ἐσφύριζεν, ὁ Σάσας ἐφώναξε,
οἱ χωρικοὶ ἔκαμψαν μεγάλον θύρυσον,
στενεύοντες ὀλογέν τὴν κύκλῳ τῶν των.
Μετ' ὅλιγον ἐπεσαν καὶ τουφέκια... Ο λύκος
ἥκρισε νὰ τρέχῃ εἰς τὸ ἐλεύθερον διά-
στημα, τὸ ἐποιὸν δένδρον. Μετ' ὅλιγον
ἡτο εἴπεν ὁ Πάρφιν πρὸς τὰ παιδιά
γελῶν: «Κατεβῆτε λοιπόν! δὲν εἰσθε δὰ
κοράκια!»

— Ο Σαμσόνικας ὑπέροχεν.
— Πάρε πρῶτα τὸν Κολοδό!

— Καὶ τὸν ζεύγος τοῦ Βάσκαν.
— Ουταὶ θὰ πωλήσουμε τὸ τομάρι,
τὰ λεπτὰ θὰ τὰ πάρτις ἔσύ, ἔλεγαν εἰς
τὸν Βάσκαν.

— Τίποτα δὲν ἀξίζει αὐτὸ τὸ σκυλί!
— Ελεγχαν οἱ χωρικοὶ. Τὰ δικά μας σκυλιά
θὰ ἔρριχνον τοῦ λύκου, καὶ ζωτανὸς
δταν ἥταν, καὶ τώρα ποῦ εἰναι φόριος.
Σκυλὶ τῆς χώρας βλέπεις...

— Ναί, σκυλὶ «χυρίου»...
— Οι υἱοὶ τοῦ Πάρφιγ στήκωσε τὸν λύ-
κον, τὸν ἔρριψεν εἰς τοὺς ώμους του καὶ
τὸν ἔκουελάλησε εἰς τὸ χωρίον.

— Ολοὶ ἔξεκίνησαν, μόνον ὁ Σάσας ἔ-
μενεν εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου.

— Τι ἔχεις;
— Πᾶς γα περπατήσω, χωρίς πα-
πούτσια;

— Τι ἔγινα;

— Ταφαγε τὸ λύκος.
Τὰ παιδιά διηγήθησαν εἰς τὸν Πάρ-

φιγ δῆλην τὴν ιστορίαν.

— Ε, Αλέξανδρε 'Αλεξάνδροβίτε,
τώρα πιὰ εἰσαι σωστὸς
χωριάτης! «Αμα πάμε
στὸ σπίτι θὰ σου δώσω
ἔνα ζευγάρι λάπτια¹),
μαλακά καὶ ωραῖα. «Αν
θελήσης δύως νὰ δου-
λέψῃς γι' αὐτά, μπορῶ
νὰ σου εὕρω καὶ πέ-
ταινα.

— Σου δίνω λεπτὰ
καὶ μου ἀγοράζεις.

— Μά πάλε τὰ ἴδια;
Δὲν σου εἰπα τὸ σέσε φο-
ρες πῶς δὲν περ-
νοῦν τὰ λεπτά σου;

— Πᾶς οὐ κάρω
λοπόν;

— Σου εἰπα, θὰ δου-
λέψῃς. Νά, ἀντὶ γὰ τὰ
τριγριζης ἀργός, μά-
θε γράμματα τὰ πατιά
μας. Στὸ χωρίο δὲν
ἔχουμε σχολεῖο. Δού-
λεψε για μᾶς, νὰ δου-
λέψουμε για σένα. «Ο
ένας γιὰ τὸν ἄλλον!

— Ο Σάσας ἔσκεφθη δῆλγον.

— Γιατὶ όχι; εἶπε. Θὰ τὸ κάρ

όχι απεναντίας ὁ Βάσκας ἐνόμιζεν διτὶς τὴν ἡγεμονίαν, φωναὶ ἔχρεμάτιζαν, σκύλοι ἐγχύμιζαν, φωναὶ διεσταυροῦντο, ως ἐὰν αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐ-
ἡ πρᾶξις του ἡτο κοινοτάτη.

— Μᾶπα! καθένας στὴ θέσι μου τὸ
ἴδιο θὰ ἔκανε! ἔλεγε μὲ πᾶσαν πεποί-
θησιν.

— "Ἄς εἶνε! δὲν θὰ μποροῦσε καθέ-
νας γὰρ φύγῃ ἔτσι, πηδώντας ἀπὸ δένδρο
σὲ δένδρο...

— Ναί, στὴν ἄρχην ἡταν λιγάκι δύ-
σκολο· φοβούμον· ἔπειτα δύως ποὺ
ἄφισα πίσω μου τὸ λύκο, ἡταν πιὰ παι-
χνιδάκι!...

— "Οσον διὰ τὸν Κολοδόν, δὲν ἔκαναν
γὰ τὸν πειράζουν:

— "Άκους ἐκεῖ νὰ κρυφθῇ στὸ δέν-
δρο σὰν πουλί! "Ετοι κάνουν τὰ σκυ-
λιά; Τὰ καλὰ σκυλιά δὲν φοβοῦνται
τοὺς λύκους!

— Ο Κολοδός συγκριθάνετο τὴν λεπτό-
τητα τῆς θέσεώς του, καὶ δύσκοις ἀπαν-
τοῦσαν κανένα, ἐκρύπτετο ὅπιστα ἀπὸ
τὸν κύριον του.

— Τὶ κρείλαν λοιπόν; ἔσυλλογι-
ζετο ὁ τετράπους φίλος σφρος. Μήπως
εἴχα ἵδη ποτέ μου λύκο; "Ἐπειτα, πῶς
μποροῦσα γὰ τοῦ ἐπιτεθῶ, ἀφοῦ τὸ ἄγοι-
κτό του στόμα ἡταν μεγαλείτερο ἀπὸ
ὅλο μου τὸ κεφάλι; "Αν ἡταν λαγός,
μάλιστα, εὐχαρίστως. "Άλλα μὲ τὸ
λύκο... δὲν κοπιάζετε γὰ τὰ βάλετε
καὶ σεῖς; "Α! προτιμάτε γὰ τὸν σκοτώ-
νετε ἀπὸ μακριά, μὲ τὸ τουφέκι. "Ετοι
τὸ ξέρει καὶ ἡ γάτα μου! Δόστε μου
καὶ μένα τουφέκι καὶ βλέπετε!... "Ἐπι-
τέλους αὐτὰ δὲν τὰ ξέρω ἑγώ. "Ἐγὼ
είμαι πλασμένος γιὰ παιγνίδια καὶ γὰ
θελήματα...

— Επέρασεν ἀκόμη ὁλίγος καιρός. Ο
Σάσας δὲν ἔγνωριζετο πλέον.

— Ήτο φαγερόν διτὶ καὶ ὁ ἴδιος εἶχεν
ἐννοήση, διτὶ δὲν ἡμποροῦσε γὰ μὴ
συμφερίζεται τὴν κοινὴν ζωὴν τοῦ χω-
ρίου, γὰ μὴ κάμηγ διτὶ ἔκαμψαν καὶ δι
ἄλλοι. Προθύμως τῷρα καὶ ἀγοργύστως
ἔσχιζε ἕδη, ἐνουθαλοῦσε νερόν, ἐκαθά-
ριζε τὸν σταύλον, ἐπότιζε τὰ ἀλογα.

Οὔτε ἐκουράζετο πλέον τόσον εὔκολα,
καὶ μολονότι, τὸ βράδυ, τοῦ ἐπονοῦσαν
καμιάν φοράν τὰ μέλη, ἡτον ἄριστα
εἰς τὴν ὑγείαν του, καὶ ἔτρωγε καὶ
ἐκοιμάτο δύπως ποτὲ εἰς τὸ σπίτι του.

— Ο Πάρφιν Σίδιτες ἡτο καὶ αὐτὸς
κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸν ξένον του.

— Φτοῦ σου νὰ μὴ βρουσαθῆς, ὅρει
ποὺ τὴν ἔχεις, τῷ ἔλεγε. Τρώγε, τρώγε,
παιδί μου. "Οσῳ τρώγεις κανεῖς, τόσῳ
ἔργαζεται.

— Ο Σάσας ἐπλάγιαζεν εἰς τὰς ἐννέα
τὸ βράδιον καὶ ἐκοιμάτο μονορροῦσι· ὃς τὰς
ἐπτὰ τὸ πρωΐ. Εἰς τὴν ἄρχην, ἡ Με-
λανίας τὸν ἔξυπνοῦσε τὰ χαράγματα· ὃ
Πλέριν δύως τὴν διέταξε γὰ τὸν ἀφινη
γὰ κοιμάται ἔσον οὔτει.

— Μόλις ἔξυπνοῦσεν, ἐσηκώνετο ἀπὸ τὸ
κρεβεττό κατὼ ἀπὸ τὰ παράθυρά του ἵπποι

(Ἐπειτα συνέχεια) KIMON ALKIAS

AΛΗΘΕΙΑ

— Η λύπη κάμνει τοὺς ἀνθρώπους
τικοὺς τὸν ἔνα ἀπὸ τὸν θεόν την
προσέλθεται στὸν θεόν την
φυχαὶ εἰνε δλαι διναν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΙΟΥΣ ΕΝΝΟΕΙ

"Αγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΟΣ φίλος μας
μ' ἔρωτά δὲν ἔπι-
στολής του, ποίους
ἔννοει ὁ κ. Πάλ-
λης εἰς τὸ ποίη-
μά του «Ο Πλά-
τανος» ποὺ ἔδη-
μοισεύθη εἰς τὸ
προτρογύμενον φύλ
λον, — ποῖοι εἰνε
αὐτοῖ, οἱ ἄνδρες,
αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ποὺ θὰ ζή-
λεν ὁ σκληρὸς ποιητής, μὲ τόσον θυ-
μόν, γὰ τὸν κρεμάστη ἀπὸ τὰ κλαδιά
τοῦ πλατάνου τῆς Κηφισιᾶς;

— Άλλα μᾶς τὸ λέγει καὶ τὸ ἔντελον
ὁ ίδιος καθαρώτατα: "Ἐννοεῖ τὰ κοπάδια,
ποὺ ἔχασαν κάθη ἐθνισμόν. Εἶνε οἱ "Ελ-
ληνες, ποὺ δὲν εἰνε πλέον "Ελληνες,
παρὰ μόνον κατ' ὄνομα, μόνον τυπικῶς"
καὶ ἔπειτα τοῦτο τῷ ἔρανθι βαρύ, ἀλλὰ
μετ' ὁλίγον τὸ δέρμα τῶν ποδιῶν του
μετ' ὁλίγον τὸ καλοκαΐρι τοῦ θεοῦ της Τρί-
την καὶ τελευταίαν Κλήρωσιν τῶν
Δάρων τῆς «Διαπλάσεως».

— "Η νίνης τοῦ Εσπαθώματος, η
μέχρι τῆς 15 Μαρτίου, ἐλλείψει χώ-
ρον, φάσι μηδησινθή εἰς τὸ προσεκές
φύλλον.

— Μὰ θὰ μᾶς κτυπᾷ;
— Καὶ γιατί;
— Γιὰ νὰ μαθαίνουμε.
— Ποιὸς σου τὸ εἴπε;
— "Ἐτοι ἄκουσα. Χωρὶς ἕδη δὲν
μαθίνεις γράμματα.
— Σ' ἔγέλαστα.

— Κύτταξε μὴ γελάς ἑσύ. Καὶ
ξέρε το, πῶς ἄν μὲ κτυπήσης δυνατά,
θὰ σὲ κτυπήσω κ' ἑγώ.

— Βιβλία δὲν ὑπῆρχαν εἰς τὸ χωρίον καὶ
ό Σάσας ἡναγκάσθη γὰ γράψῃ τὸ ἀλφά-
βητον μόνος του. Ήνταν χαρτί—χαρτί
τοῦ διπλώματος, ἔγνοειται,—ἀλλὰ εὐχα-
ριστήθησαν καὶ μὲ αὐτό. Κάποτε μάλι-
στα τὰ παιδιά ἔκαμψαν τὸ μάθημά των
εἰς τὴν ὅχθην τοῦ ποταμοῦ. Ο Σάσας
ἔγραψε τὰ γράμματα εἰς τὴν ἄμμον καὶ
τὰ μικρὰ ἐσυλλάδιαν. "Οταν ὁ Βάσκας
κατώρθωσεν ἐπιτέλους γὰ διαβάζει τ' ὅ-
γονά του, ἀπὸ τὴν χαράν του ἄρχησε γὰ
χορεύη.

(Ἐπειτα συνέχεια) KIMON ALKIAS

AΛΗΘΕΙΑ

— Η λύπη κάμνει τοὺς ἀνθρώπους
τικοὺς τὸν ἔνα ἀπὸ τὸν θεόν την
προσέλθεται στὸν θεόν την
φυχαὶ εἰνε δλαι διναν.

σμόν... Καὶ ήσθάνθη εἰς τὴν ψυχήν του
βαθειά τὴν ιερὰν ἀγανάκτησιν, καὶ ηγ-
κήθη νὰ ἡτο αὐτὸς ὁ πατέρας, διὰ νὰ κρε-
μασῃ ὁ διους ἐκείνους τοὺς ἀρνητικάτοι-
δας ἀπὸ τὰ κλαδιά του πλατάνου... Ἄλλ,
οὔτε αὐτὸς δὲν τὸ θέλει... Διότι,
συλλογίζεται, ὁ πλάτανος εἰνε ἀγιασμέ-
νος αὐτὸ τοικά τὸν ήρωαν. Καὶ θὰ
τὸν ἔθετήλονται...

— Εἶναι λοιπὸν τὸ ποίημα μία ἐντύπω-
πωσις κηφισιώτικη. Ναί, δυστυχώς, τὰ
κοπάδια ποὺ ἔχασαν πλέον κάθη
ἐθνισμόν, εἰς τὰς "Αθηναῖς εἰνε πολυπληθέ-
στερα, καὶ συνήθως εἰς τὴν ἀριστοκρα-
τικὴν Κηφισιάν τὸ βλέπει κανεὶς μα-
ζεύμενα. Εἶναι μία τάξις ἀνθρώπων λαμ-
προφανῶν, ἀπὸ τὰν ὀπίστερα κοινωνικά
στρώματα, τῶν ὀπίστερων τὸ κυριώτερον
χαρακτηριστικόν εἰνε ἡ περιφρόγησης
παντὸς ἐλληνικοῦ. Δέν σημαίνει τοῦτο
ὅτι δύο δοῖοι μαζεύονται εἰς τὴν Κη-
φισιάν εἰνε ἀξιοῖ: κρεμάλας, οὔτε
ὅτι δύη ἀθηναίκη ἀριστοκράτειας ἔχει αύ-
τας τὰς θέσεις καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα.

— Κάρον τοῦ Εσπαθώματος, παρα-
τίνεται ἐπίσης μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
καὶ ἡ προθεσμία τοῦ περιοδικοῦ μας,
παρατίνεται μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
εἰς τὸν Απόγειον. Καὶ τοικά τοικά
παντὸς ἐλληνικοῦ. Δέν σημαίνει τοῦτο
ὅτι δύο δοῖοι δοῖοι μαζεύονται εἰς τὴν Κη-
φισιάν εἰνε ἀξιοῖ: κρεμάλας, οὔτε
ὅτι δύη ἀθηναίκη ἀριστοκράτειας ἔχει αύ-
τας τὰς θέσεις καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα.
— Κάρον τοῦ Εσπαθώματος, παρα-
τίνεται ἐπίσης μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
καὶ ἡ προθεσμία τοῦ περιοδικοῦ μας,
παρατίνεται μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
εἰς τὸν Απόγειον. Καὶ τοικά τοικά
παντὸς ἐλληνικοῦ. Δέν σημαίνει τοῦτο
ὅτι δύο δοῖοι δοῖοι μαζεύονται εἰς τὴν Κη-
φισιάν εἰνε ἀξιοῖ: κρεμάλας, οὔτε
ὅτι δύη ἀθηναίκη ἀριστοκράτειας ἔχει αύ-
τας τὰς θέσεις καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα.
— Κάρον τοῦ Εσπαθώματος, παρα-
τίνεται ἐπίσης μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
καὶ ἡ προθεσμία τοῦ περιοδικοῦ μας,
παρατίνεται μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
εἰς τὸν Απόγειον. Καὶ τοικά τοικά
παντὸς ἐλληνικοῦ. Δέν σημαίνει τοῦτο
ὅτι δύο δοῖοι δοῖοι μαζεύονται εἰς τὴν Κη-
φισιάν εἰνε ἀξιοῖ: κρεμάλας, οὔτε
ὅτι δύη ἀθηναίκη ἀριστοκράτειας ἔχει αύ-
τας τὰς θέσεις καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα.
— Κάρον τοῦ Εσπαθώματος, παρα-
τίνεται ἐπίσης μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
καὶ ἡ προθεσμία τοῦ περιοδικοῦ μας,
παρατίνεται μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
εἰς τὸν Απόγειον. Καὶ τοικά τοικά
παντὸς ἐλληνικοῦ. Δέν σημαίνει τοῦτο
ὅτι δύο δοῖοι δοῖοι μαζεύονται εἰς τὴν Κη-
φισιάν εἰνε ἀξιοῖ: κρεμάλας, οὔτε
ὅτι δύη ἀθηναίκη ἀριστοκράτειας ἔχει αύ-
τας τὰς θέσεις καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα.
— Κάρον τοῦ Εσπαθώματος, παρα-
τίνεται ἐπίσης μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
καὶ ἡ προθεσμία τοῦ περιοδικοῦ μας,
παρατίνεται μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
εἰς τὸν Απόγειον. Καὶ τοικά τοικά
παντὸς ἐλληνικοῦ. Δέν σημαίνει τοῦτο
ὅτι δύο δοῖοι δοῖοι μαζεύονται εἰς τὴν Κη-
φισιάν εἰνε ἀξιοῖ: κρεμάλας, οὔτε
ὅτι δύη ἀθηναίκη ἀριστοκράτειας ἔχει αύ-
τας τὰς θέσεις καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα.
— Κάρον τοῦ Εσπαθώματος, παρα-
τίνεται ἐπίσης μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
καὶ ἡ προθεσμία τοῦ περιοδικοῦ μας,
παρατίνεται μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου
εἰς τὸν Απόγειον. Καὶ τοικά τοικά
παντὸς ἐλληνικοῦ. Δέν σημαίνει τοῦτο<br

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΦΕΥΓΩΝΥΜΩΝ
[Οιδέν φευγόνυμον έγκρινεται ή διανανεύται διά συνοδεύται υπό τού δικαιώματος φρ. 1.] Τά διάνευσμα ή διανεύσματα λογίζονται μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1908. "Οσα συνοδεύονται από α. δινή κοντά είς δύρδα, καὶ δια πλ. εἰς κορίτσια.]

Νέα φευδόνυμο: "Αρχων τῆς Θαλάσσης, α. (Ν.Π.) Σακινθίς, κ. (Μ.Τ.) Χαριτωμένος Μικρούλης, α. (Α.Π.) Φουστανέλλα τοῦ 21, κ. (Μ.Σ.) Πάσχανος Ἑλλάς, α. (Μ.Σ.) Φαρογάπούλο, α. (Α.Κ.) Μαγεμένη τῆς Νυντός, κ. Χαρά Θεοῦ, κ. (Σ.Χ.) Σακινθίνο Μπονγαρίνη, κ. (Μ.Β.) Εύσηνος Πλάτανος, α. (Νίκον, γιάνοι).

Άνανεώσις φευδόνυμων: "Αργά, κ. Ελληνική Φουστανέλλα, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μάρον οι έχοντες γευδόνυμον λογίζονται διά τού τούτο, πρός τους έχοντες γευδόνυμον λογίζονται διά τού τούτο. Προτάσεις μὲ δύναματα, ή μὲ φευδόνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ὁ Ἐθνικὸς Ἐγώναμός μὲ τὸν Γέρων Καπετάνιον καὶ Ριγολέττον — τὸ Ζιζάνιον Καΐδου μὲ τὸν Κήρυκα τοῦ Δικαίου, Γλυκετον Ἐλλάδα καὶ Ριγολέττον — ὁ Ἀργεῖος Εὔμης μὲ τὸν Ἀναγεννόμνον Φοίκηα, Στέφανον τῆς Αδέης καὶ Ἀγγελον τῆς Ἐπιδός — τὸ Αρμα τοῦ Φοίβου μὲ τὴν Αυτούχη Υπαρξίην, Μαγεμένο Ἀκρογύλι καὶ Γαλανείνον Σημαῖαν — ὁ Δαναΐδης μὲ τὸν Ἐργάτην, Ἐξηγον Βλάκα καὶ Ψεύλον στ' Ἀργά — ἡ Μοράκοβη Σαρθόνια μὲ τὸν Φοίβον Εδέρωταν, Χιόνι τοῦ Ταῦροτον καὶ Κορυν Ταῦρέτης — ὁ Γέρων-Καπετάνιος μὲ τὸ Γερογιοπαλλήδαρο, Λήδην καὶ Ἐγώσις ἡ Θάνατος — ὁ Κέρβερος μὲ τὸν Καλλικαντζαρένος, Κόκκινη Γραβάταν καὶ Αὐραν τοῦ Ζαππείου — ὁ Ριγολέττος μὲ τὸν Πετρογάνην, Μούρταν καὶ Ἐμπρενομένην Μονακόν.

Ἡ Δεσπλασίας ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ψύνθον τῆς Αἴρους (στήμερον ἐκλέγω φευδόνυμον τῆς ἀδελφῆς σου) Κόκκινη Γραβάταν (πῶς ὁ Ἀνανίας δὲν σᾶς μανθάνει φέτος τὸς ὥρατα μαργικὰ παιγνίδια;) Προσφιλῆ Ἀνάμυην (ἔχει καλῶς ἐν περιπτώσει καταγέλαιος, θὰ τὸ δινύμιδην καὶ θὰ τὸ εἶπω;) Ριζοσπάστην (δὲν ἔλεσθα, ὅπεις στέλενα ἰδούμε πᾶς ἔλεσες τὸ γεωμετρικὸν πρόβλημα;) Νεράϊδαν τοῦ Ὀκεανοῦ (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ σα. γράφεις καὶ περιψένων) Χρυσῆν Γ. Π. (δὲν περάζεις, μοῦ ἄρκει ἡ εὐγενής σου προθύμια: ἀλλως τε πάντα ὑπάρχει καρός;) Βασιλείου τοῦ Βουλγαροτόνου (ἔστειλα) Εἰκοστήν Πέμπτην Μαργίνα (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ἐσπάθωμα καὶ διὰ τὴν γενναῖαν ὑπεράσπισιν: σὸν πρέπει νὰ μοῦ στείλης κατάλογον τῶν βραβείων σου, κ' ἔνδι θὰ τὸν ἔξελέγω;) Βάρειον Σέλας (αἱ πρότασεις σου εἰς τὸ προσεχές;) Ἀγανάκη (μάλιστα;) Μαρμαράμενον Βασιλῆν (ναι, ἔπρεπε νὰ μάθω αὐτὰ τὰ ἔνδιαρέροντα: δὲν τὰ ἀνακοινῷ δύμας, ἀπὸ φόνου..μήπως ἐπαναληφθοῦν καὶ τὸν γράνον;) Χιονισμένον Δάσος (ἔστειλα) Θινελλώδη Οὐραγόν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ἐσπαθώματα;) Ἐλληνική Λάσαν, Ἐρχήν τῆς Πατρέλος (εἴθε τὸν ἐπικληρωθῆ ἡ εὐή σου;) Ἐθνικόν Υμνού, Λέσσητα Βαδέρ (ἡ δραχμὴ κατετέθη εἰς τὸ ταμεῖον ὑπὲρ τῶν προσφύγων ὥραιας τὸ γράφεις;) Κάρδιμ (πραγματικῶς πολὺ περιεργή αὐτὴν ἡ φωτογραφία: τὴν ἐφελάσας ὡς ἐγύθιμον;) Χρυσάντερον Νίκην (ἔστειλα καὶ 4ον τόμον;) Ἀθάνατον Ἐλλάδα (ναι, τὸ Κεντρον ποιγάφει στὴν «Ἀκρόπολιν» εἰνε τὸ παλαιός μας φίλος: θὰ ιδῆς καὶ τὴ φάτος του εἰς τὰ πατοτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ αὐτοπροσω-

πογραφίας;) Χαριτωμένον Μικρούλην (ἄμα βέλτερης τὸ φευδόνυμον σου, αὐτὸς σημανεῖ διε σὲ θέλω γιὰ πατέρι μου;) Ἀγγελον τῆς Ἐπιδός, Προσποτάδα Αἴραν (ἄς ἐλπίσω διε θὰ τὸ κατορθώσῃς ἀργότερα;) Ριγολέττον, Ἀργά (εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὰ ἐσπαθώματα;) Ιοάκη Ν. Α. (ἐπίσης;) Μακεδονίκην Πόδον (βραβεῖον ἔστειλα: ὑπερευαριστῶ καὶ διὰ τὰ νέα ἐσπαθώματα;) Παλλάδα κτλ. κτλ.

Ἐτις δοσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ο χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ διποίου δεον τὰ γράφων τὰς λύσεις των οἰ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Φαραγώ μας εἰς φακέλλους, διὰ ταντος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμάται φρ. 1.]

Ἄλι λόσις δεκτα: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 8 Ἀπριλίου ἐπὶ τὸν Ἐπαρχιανὸν μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου ἐπὶ τὸν Ἐξορευκοῦ μέχρι τῆς 2 Μαΐου.

172. Λεξίγριφος.

Εἰς τὴν Γραφήν θάπινήσεις τὸ πρῶτό μου, Τὸ ἀλλο θητικόν εἰνε ἀντανυμία. Καὶ ἀπὸ τὸ δύνη, ψυτον ποῦ τὴν τρέγεται: Θὰ κάμητε μὲ μεγάλην εὐκολίαν.

Ἐστάλη υπὸ τοῦ Χαρτίνου Πόργον

173. Μεταγραμματισμός.

Σύντοις I καὶ γράφει Ε
Καὶ τί γίνεται δέ;
· Απὸ διπρὸν δύρκοτδον

· Ενα νόσημα φρικτόν.
· Εστάλη απὸ τὸ Ελληνικὸν Αερόπου

174. Τονόγριφος.

Ψάρι μικρόν, κοινότατον,
Εἰς ἡρωα μεταβάλλεις,
· Απλώς ἐτὸν παραλήγουσαν
Τὸν τόνον ἀν τοῦ βάλλεις.

· Εστάλη υπὸ τῆς Ελληνον Φυσιογνωμίας

175. Η Πυραϊδίς.

+ Οι σταυροὶ πρόσωπον μυθολογικόν.
*** = Σύνδεσμος.

**+* = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
***+* = Φυτὸν ὑδρούσιον.
****+***** = Θρησκευτικὴ τελετὴ.

· Εστάλη απὸ τῆς Δύσης τὸ Ροδόχρωμα

176. Κενηρυμένος καὶ ἀντεστραμμένος Ρόμβος.

1.— Σπεῦδε βραδέως.
2.— Τὸ ἔπαρ καὶ τὸ φθινόπωρον εἶνε αἱ γλυκύτεραι ἐποχαί.

3.— Ἐπαινετὸς ὁ γράφων ὥρατα καὶ διδοκτικά.
4.— Μεταξὸν τῶν ἀνθρώπων, ὁ ὥρας τὸν φυγὴν ἀγαπητήτατος.
5.— Πᾶν μέτρον ἀριστον.

· Εστάλη υπὸ τῆς Γλυκόφοιντάς

177. Αριθμητικὴ διὰ δέξεων

εἰς Ἀναγραμματισμόν.

(Ἡρωας ἀναγραμματιζόμενος γίνεται:)

· Ηπειρος—Ανήν=Σύνδεσμος+

(Ἐντομον ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)

· Μαλακόστραχον—Μέλος=Γράμμα+

(Οὐσιαστικὸν ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)

· Ονομα κύριον, κοινόν—Νήσος=Γράμμα+

(Δημητριακὸν ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)

· Αντωνυμία—ἀντωνυμία=καντωνυμία.

· Αθροισμα ίπολοιπων: Σίλος διασήμου Τρωός.

· Εστάλη υπὸ τῆς Συριανῆς Ναυτοπούλας

178. Λιπλῆ Αριθμητική.

Τὰ μὲν ἀριχαριεῖσαν τὸν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἔνδοκον ποτεύουσαν, τὰ δὲ δεύτερα πόλιν τοῦ αὐτοῦ Κρήτης:

1. Πόλις τῆς Ἐλλάδος 2, "Ωρα τοῦ ἔτους."

3, Βαθμὸς μοναχικός 4, "Ανθος; 5, Γένος; 6, "Ανθος εύδες.

· Εστάλη υπὸ τοῦ Ναυπλεόντος Βοναπάρτου

179. Γρίφος.

ος ος εἰς εἴλα εἴλα
· ΡΣ ος νεν ος εἴλα τ. εἴλα δ ::
ος ος εἴλα εἴλα

· Εστάλη υπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἐλλάδος

Τέλος τοῦ 108ου Διαγωνισμοῦ.

· Απὸ τοῦ προσεκοῦς φύλλου ἀρχίζει νέος.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Ηγεματινῶν Αστηρίων τοῦ φύλλου 8.

61. Ἀλκίπτη (ἀλκη, πῖ.) — 62. Ροδόπη (ρῶ, δό, πῖ.) — 63. Κορμός-κορμός. — 64. Οὐρανός μὲ τὸ τέστρα.

65. ΜΗΝ πων νόσον πολλάκις
ΒΑΒΑΙ σφίγις τόλμων φύειν ἀγαστὸν. 3. ΜΕΓΑΣ ΙΛΑΟΣ γάλινος ὄγχου γίγνεται πιτόμων μέγα — 69. ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙ-ΣΜΟΣ (ΧανιΑΝ, ἀκάΠτων, ΝαυσιΚΑ, κάΤΟΠτρων, Αυφ.ΤΡΙΤη, ἀσπαΣΜΟΣ) — 70. Καλών φύουσαν καρφέων ἥπιον τρόποι. — 71. Μηδενὶ συμφοράν διεύθυνται τὴν Ιην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'. — Τόμος 15ος

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπὸ τοῦ Υπουργεί